

Szathmári Gábor

Ösztályozás

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

551.44

Szerző: ~~Elfelejtett~~ „virágoskert”

Hely

Cim: ~~244~~ a föld alatt

Kevés beruházással idegenforgalmi érdekességgé lehetne tenni Budapest egyik új barlangját

„1958”

Forrás: ~~Esti Hírlap~~

1958. III. 7.

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Izléses, szép kiállítású könyv kerül néhány nap múlva a boltok polcaira. A címe: „Az örök éjszaka világában”, szerzője Kessler Hubert, az Európa-hírű barlangkutató, a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet munkatársa. Ugyanis csak „civilben”, szabad idejében a barlangoké, munkahelyén vizkutatással foglalkozik. Sok érdekes barlangtörténetet ír meg s szórakoztatva tanít a könyv.

Van azonban egy fejezete, amely különösen elgondolkoztat. A 28 évvel ezelőtt felfedezett szemlőhegyi barlangról van benne szó, Budapest elfelejtett természeti kincséről.

— Jóformán véletlenül bukkantunk rá — meséli élményeit a felfedező Kessler Hubert. — 1930-ban a Zöldmálút egyik telkén kis kőbányányitott Miklóssy Géza. A fejtes közben titokzatos üregekre bukkantak. Azon a vidéken máshol is találtak ilyen üregeket, de nem adtak sokat az ügyre, befalazták és elfelejtették. Miklóssy azonban sejtett valamit, szólt nekünk, barlangkutató ismerőseinek, hogy nézzük meg, mi lehet a feneketlen, titokzatos, sötét mélység. Leereszkedtünk a barlangba, s több óras hasoncsúszás, függőleges lyukakban való mászás, sziklabontás után egy valóságos föld alatti virágoskertbe értünk. Csodá-

latos, kőbedermedt virágok borították a falat, arrébb frissen hullott hónapok véltük az alabástromkristályok vakító ragyogását. Lenyűgöző volt a látvány, szinte káprázott a szemünk, amint a csillogó, hófehér, sárgás, rózsaszín kristályok visszaverték lámpánk fényét. Később kiderítettük a leletekből, hogy tulajdonképpen az egész világon egyedülálló, páratlan kincsű aragonit-barlangot találtunk. A különös kővirágok a több százéves barlang hasadékaiban hajdan feltört hévíz ásványi anyagaiból rakódtak le.

A világraszóló felfedezés hónapokig témája volt akkor a világsajtónak. A feltárási munkák után a főváros akkori idegenforgalmi szervei terveket dolgoztak ki a barlang idegenforgalmi hasznosítására. A sajtó sürgetett, a vezetők ígértek, vitáztak — és minden maradt a régiben. A tulajdonos nem akarta annyit adni a barlang fölötti telket, mint amennyit a főváros ígért, hosszú tulajdonjogi és pénzügyi viták folytak s lassan mindenki elfeledkezett a páriát ritkító természeti tü-neményről, amely pedig egyik nevezetessége, idegenforgalmi mágnesre lehetett volna Budapestnek. Tavaly erkölcsi elégtételt kaptak az áldozatos barlangkutatók: az Országos Természetvédelmi Tanács védté nyilvánította a barlan-

got, s a környező területet kisajátította. Új, lelkes fiatal gárda fogott a további feltáráshoz. Vasárnaponként lejárnak a barlangba, tisztítják az utakat a kövektől, törmelésektől, hogy a nagyközönség is veszély nélkül járhassa majd a keskeny zezgugos folyosón elérhető csodás föld alatti virágoskertet.

Mindez azonban kevés. A Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium illetékesei jó régen megígérték: intézkednek, hogy mielőbb megnyithassák a gazdag aragonit-barlangot az idegenforgalom előtt. A döntések azonban váratnak magukra. Csupán a villanyt kellene bevezetni, valami pénztárbódét építeni, s biztonságos járatokat vágni, s a több mint egy kilométer hosszan húzódó barlang jó háromszáz méteres szakaszát máris megnyithatnák. A kutatók szerint egymásfél év alatt teljesen visszatérülne a befektetés, utána minden forintot és devizát jóformán ingyen kapna Budapest. A Hármashatár-heggyre vezető műút nem messze esik a barlanghoz, autóbusz is visz arra, pár percre van a város központjától. Mindez sok lehetőséget rejt magában, s az ország, a főváros anyagi helyzetéhez mérten nagyobb gondot, törődést, gyorsabb ügyintézését követelne.

Szathmári Gábor